

PETRA MARTIŠKOVÁ

Najednou

COO
BOO

Najednou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Petra Martišková

Najednou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PETRA MARTIŠKOVÁ

Najednou

COO
BOO

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pust'te dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Petra Martišková, 2024
Cover © Barbora Srp Žižková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7498-733-5
ISBN e-knihy 978-80-7498-747-2 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7498-748-9 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7498-742-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Prolog

RYAN

„Do hajzlu!“ zaklel jsem a šokovaně se rozhlížel kolem sebe. Pokoj jsem nepoznával. V několika holčičích pokojích už jsem se probudil, ale tenhle bych si určitě pamatoval. Nebyl totiž přezdobený růžovou barvou, na stěnách nevisely plakáty Toma Hollanda ani Colea Sprouse, ani se mi nad hlavou nehoupal kýčovitý lapač snů. Stěny zdobily zajímavé graffiti, většinou šlo o tanečnický v nejrůznějších pozicích. Možná bych dál fascinovaně studoval šedivý nábytek, co absolutně nesplňoval mou představu o vybavení dívčího pokoje, nebo pohodlné křeslo stojící před knihovnou, co přímo lákalo, aby se do něj člověk uvelebil a kochal se výhledem z okna, kdyby se vedle mě něco nepohnulo.

„Do prdele,“ ujelo mi. Rychlostí blesku jsem se na posteli napřímil. Teprve teď jsem si uvědomil, že nejsem sám. Vedle mě ležela do klubíčka schoulená holka. Dlouhé tmavé vlasy ji ovíjely jako svlačec a při spaní měla roztomile pootvřenou pusku. Byl jsem si na milion procent jistý, že jsem ji nikdy předtím neviděl. To bych si určitě pamatoval. Tutově. Protože nádherný holky si prostě pamatuju a tečka.

Snažil jsem se vylovit z paměti střípky z včerejšího večera. Vybavoval jsem si, že jsme s Colem, Natálií a Ianem vyrazili na zahajovací party na kolej Gamma Fí Bety. Původně

jsem tam vůbec neplánoval jít. I když se to Natálii ani trošku nelíbilo.

„Ryane, ale tam prostě nesmíme chybět! Každý, kdo v téhle škole něco znamená, tam bude, takže my taky, kapišto?“ vztekala se.

„Za první nevím, co to znamená, a za druhý mě to uráží,“ odsekl jsem jí a zapnul herní konzoli.

„To si ze mě snad děláš srandu? Co se s tebou přes prázdniny stalo? Kam zmizel ten pařmen, co se mnou obrátil všechny večírky?“

„Sakra, Natálie, prostě se mi nechce. Je to tak těžký pochopit?“

Přisahám, že ta střelená holka ke mně přiběhla a sáhla mi na čelo, aby se ujistila, jestli náhodou nemám horečku.

„Možná tě to překvapí, ale je, Ryane. Co tě znám, ještě jsi nevynechal jedinou party, zvláště když jde o party Gamma Fí Bety! Že jo?“ dožadovala se spojení Colea a Iana.

„Všechno je jednou poprvé,“ pokrčil jsem nevzrušeně rameny.

„Brácho, jako vážně?“ přidal se na Natáliinu stranu Cole a střelil po mně vyčítavým pohledem. „Od té doby, co odešel Nathan, jsi jako vyměněnej.“

Jenže to se parádně sekl. O Nathana tady vůbec nešlo. Nathanovi jsem to moc přál. Ne každému se povede být v draftu NBA jedničkou, o kterou se přetahuje hned několik týmů. Nathan se nakonec dohodl s Lakers a spolu se svou přítelkyní Elenou a malou ségrou Miou se před pár měsíci odstěhovali. I kdybychom nebyli v kontaktu skoro každý den, před jeho úspěchem nebylo úniku. Od té doby, co nastoupil do týmu, plnil přední stránky novin:

Nováček týmu, Nathan Livingstone, odehrál bezchybný zápas

Nová posila týmu Lakers nehodlá zahřívát lavičku, střílí jeden koš za druhým

Neuvěřitelný výkon mladého Livingstonea! Padesát bodů v jediném zápase! Fanoušci šílí!

Nathan Livingstone se bezpochyby zapíše do historie basketbalu!

Nathan Livingstone s přítelkyní a sestrou Miou objevují krásy Los Angeles

Vévodkyně Eleanora Covingtonová si nenechala ujít ani další zápas svého přítele Nathana Livingstonea

Vévodkyně a úspěšný basketbalista jsou miláčky davů

Natálie si mě zkoumavě prohlížela, načež si ke mně přisedla a s účastí v hlase prohlásila: „Taky mi chybí Elena. Ale zrovna včera jsem s ní mluvila a říkala, že Nathana čeká přítelák s Torontem, tak si hodlají udělat pár dní volno a zůstat tady.“ „Pecka,“ odvětil jsem bezmyšlenkovitě.

Jasně, na Nathana, Elenu i Miu jsem se těšil, ale právě teď jsem měl jiný starosti. V kapse mě doslova pátil mobil a v něm dvacet zmeškaných hovorů od mámy. Tušil jsem, proč mě nahání, a odmítal se dál podílet na té šílenosti, které říkala její život. Měl jsem chuť zalézt pod peřinu a tam zůstat jako medvěd až do jara. Vzhledem k tomu, že teprve končilo léto,

byla velká šance, že do té doby by se mohly všechny problémy vyřešit bez mojí účasti. Ale to jsem si jaksi nemohl dovolit. Místo toho jsem ráno zavolał Tommymu, který v kampusu vlastnil *Bar u Tommyho* a nabídl mi místo po Nathanovi, že to беру.

V kapse mi zavibroval mobil.

Tentokrát máma poslala zprávu. Stačilo mi přečíst si jen ten kousek, co se mi objevil na displeji, a měl jsem po náladě. Vší silou jsem s mobilem praštil do kouta, až vedle mě Natálie leknutím nadskočila.

„Hrabe ti?“ vykřikla.

„Nejspíš,“ odsekl jsem. Ostatní bylo dílem okamžiku. Zvedl jsem se, obul si tenisky, do zadní kapsy džínových šortek narval peníze a kartu a pobídl ty tři, co mě sledovali s výrazem naprostého nepochopení: „Tak jdete, nebo co?“

„To je slovo do pralice!“ zazubil se na mě spokojeně Cole a vzal mě kolem ramen. Nejspíš proto, abych si to ještě nerozmyslel.

Ale to jsem neměl v úmyslu. Hodlal jsem se opít tak, že zapomenu na všechny ty sračky, co bych měl vyřešit, ale neměl jsem nejmenší tušení jak.

Ian se na mě nedůvěřivě podíval. „Jseš si jistej? Jsi v pohodě?“

Propaloval mě pohledem a já nemusel odpovídat. Věděl, že v pohodě rozhodně nejsem. Na to byl až moc citlivej a empatickej. Jindy bych to s ním možná probral, ale tentokrát jsem se v tom nechtěl vrtat, chtěl jsem jen zapomenout.

A to se mi očividně povedlo na výbornou.

Pamatoval jsem si, že jsme na party hráli beer pong, svlékáč poker a nakonec skončili všichni v bazénu. Někdy

pozdě v noci jsme se přesouvali na jinou party, ale to už jsem měl v sobě tolik piv a panáků, že jsem neměl tušení, kde jsme a jak jsme se tam dostali. A od té doby mám okno.

Ať jsem se snažil sebevíc, tu část večera, kdy jsem skončil v posteli s touhle holkou, jsem si nedokázal vybavit. A protože jsem moc dobře věděl, jak taková rána dokážou být trapná, potichu jsem se vymotal z peřiny, posbíral své svršky a tak tiše, že by na mě moji indiánští předci byli náležitě pyšní, jsem vyběhl z pokoje. Chvilí mi trvalo, než jsem se v domě zorientoval a našel schody dolů.

Sakra, k čemu lidi potřebují tak velký baráky? Tenhle musel mít snad dvacet pokojů. Minimálně. A na rozdíl od pokoje, ze kterého jsem se teď zbaběle vyplížil, byl zařízený hodně okázale. Luxus z něj přímo čísel. Nepřekvapilo by mě, kdyby se odněkud zjevil majordomus a úslužně mi otevřel dveře. Naštěstí pro mě se však zdálo, že dům zeje prázdnotou. Nehodlal jsem čekat, až se to změní, a vyběhl ven. Přeběhl jsem udržovanou zahradu a s hledáním brány se nenamáhal, jednoduše jsem přeskočil plot a ocitl se uprostřed ulice, která mi byla hodně povědomá.

Kavárna, obchod s bagetami, dva stánky s rychlým občerstvením... Rozhlížel jsem se kolem a všechno tady mi přišlo známé. Když jsem objevil starý zastrčený krámk s gramofonovými deskami, věděl jsem přesně, kterým směrem se vydat. Byl jsem jen kousek od kampusu.

Chtěl jsem vytáhnout z kapsy mobil a zavolat Coleovi, aby mě vyzvedl, ale kapsa byla prázdná. Okamžitě mi na mysl vytanula vzpomínka, jak telefon letí do kouta našeho obýváku, kde teď leží nejspíš rozbitý.

Mohl jsem sice někoho požádat, aby mě nechal zavolat,

ale usoudil jsem, že procházka na čerstvém vzduchu mi prospěje. Třeba díky ní přesvědčím hordu malých kovaříků, co se mi snažila vytetovat kladivy do šedých buněk mozkových, že jsem idiot, aby si našli jiné místo k životu.

I když kdo ví, možná to budu já, kdo o to své místo přijde...

1. kapitola

MADISON

„Zdrhnul? To si děláš prdel! To je ale šmejdl!“ rozohnila se Summer, přičemž zapomněla, že původně měla v plánu zaparkovat, prudce dupla na brzdu a bylo jí úplně fuk, že řidič za námi zlostně zatroubil a mačkal klakson celou dobu, co nás objížděl.

„Se neposer!“ poradila mu Summer a ještě mu ukázala vztyčený prostředník. „Jsme na parkovišti, ne na okruhu formule jedna, pitomče!“ Vzápětí ho však pustila z hlavy a celým tělem, jak jí to jen prostor auta dovozoval, se otočila ke mně.

„Chceš říct, že potom, co jsi ho vzala domů, aby nezůstal přes noc na ulici, jsi mu nestála ani za to, aby řekl dík?“

Zhluboka jsem si povzdychla a už teď litovala, že jsem to Summer řekla. Jenže jsme si říkaly všechno už od školky. Navíc mě ten kluk fakt dožral. Zbaběle se vyplížil z mé postele a zmizel jako pára nad hrncem. Potřebovala jsem to ze sebe vypustit a Summer byla jediná, komu jsem byla ochotná se s tím svěřit.

„Ne,“ přiznala jsem. „Cítím se jako šlapka.“

„Jako šlapka? Proč, vždyť jsi s ním nespala. Nebo jo?“
Dívala se na mě s očima tak vykulenýma, až jsem se bála, že jí vypadnou a budeme je lovit pod sedačkou v jejím zbrusu novém SUV.

„Jasně, že nespala,“ pospíšila jsem si s odpovědí dřív, než stihla začít vyšilovat ještě víc. „Ale to on neví.“

„Jak neví? Jeví se jako kretén, ale zas takovej, aby si mysl, že když se probudí u holky na gauči, musel s ní nutně večer spát, snad není, ne?“

„No, ehm...“ odkašlala jsem si. „Já ho vlastně neuložila na gauč.“

„Do pokoje pro hosty?“ tipovala Summer a já zavrtěla hlavou.

„K sobě do pokoje.“

Summer se rukama chytila za hlavu. Vždycky byla trošku teatrální.

„Mads, proč sis ho sakra brala do postele?“

Zoufale jsem rozhodila rukama. „Já nevím, byla jsem opilá a v tu chvíli mi to přišlo jako skvělej nápad.“

Summer překvapeně vyjelo obočí nahoru. „Vážně? A v čem byl ten nápad tak skvělej, mi taky povíš?“

„Přišlo mi to prostě lepší. Nechtěla jsem, kdyby se náhodou neplánovaně v noci vrátili naši, aby ho našli v obýváku na gauči.“

Jo,“ zatleskala s hraným nadšením. „To je geniální nápad! Zatímco kdyby ho našli u tebe v posteli, to by byli blahem bez sebe.“

„Vždyť říkám, byla jsem opilá. Nemyslelo mi to.“

„Očividně. Dovol mi ti připomenout, že máte tak patnáct pokojů pro hosty.“

„Přeháníš. A vůbec, hodláš to řešit ještě dlouho?“ zaúpěla jsem a má nejlepší kamarádka se na mě zašklebila.

„Jo. Právě jsem se do toho dostala, dej mi ještě aspoň chvílku.“ Nicméně konečně zaparkovala na nejbližší volné

místo a já podle hesla *kedo uteče, ten vybraje* popadla batoh a vyskočila z auta. Jenže na to měla Summer moc dlouhé nohy. Stačilo jí pár kroků, aby mě dohnala.

„Říkej si, co chceš, ale pro mě je to šmejd. Vyplížit se z pokoje a ani ti nenechat vzkaz? Šmejdovina.“

„Šmejdovina? Vždyť to ani není slovo.“

„Ale je,“ ujistila mě.

„Neměl důvod nechávat mi vzkaz. Nic mezi námi nebylo.“

„Tak za první, to si nemůže pamatovat, byl jak dělo. A za druhý, zachránila jsi ho. Jeho kámoši ho tam klidně nechali napospas osudu, nebýt tebe, strávil by noc v lepším případě na ulici, v tom horším by ho sebrala policie. Takže si říkej, co chceš, ale je to šmejd.“

„Fajn, tak je to šmejd,“ přikývla jsem odevzdaně, což kupodivu Summer stačilo k tomu, aby tohle ožehavé téma konečně uzavřela. Rázovala dlouhými kroky podle navigačních šipek rovnou na studijní oddělení a přitom se rozhlížela kolem sebe.

„Pánové, je tu Tim Horton's! Už teď to tady miluju. Tady se nám bude líbit, Mads.“

„Protože tu mají kavárnu?“ nechápala jsem její nadšení.

„Ne, protože tu mají Tima.“

„Kafe jako kafe, ne?“

„Omlouvá tě jen fakt, že kafe nepiješ. Jinak bys věděla, že u Tima mají to nejlepší ledové kafe... No nekecej... oni už mají dýňový, tak to musím mít!“ Popadla mě za ruku a táhla zkratkou přes trávník. Ceduli s nápisem, aby se na trávník nešlapalo, protože je nově dosetý, jednoduše přeskočila.

Zavrtěla jsem nad ní se smíchem hlavou. Tohle byla prostě Summer. Neřízená střela s obličejem i postavou modelky. Všude, kde se objevila, budila rozruch. Zapadnout v davu? Se svými kudrnatými, ohnivě zrzavými vlasy, dokonale tvarovanými očima v barvě smaragdů a nosem posetým drobnými roztomilými pihami rozhodně neměla šanci. I teď se po nás otáčeli snad úplně všichni a vím jistě, že nikoho nezajímal pošlapaný trávník.

Se Summer jsem vyrostla. Naše mámy se seznámily na vysoké a staly se z nich nerozlučné přítelkyně. Nejenže společně vystudovaly stejnou vejšku, ale po ní nastoupily do stejné právnické firmy, kde si našly partnery. Vdávaly se ve stejném roce, domy si pořídily v těsném sousedství a i těhotenství jim vyšlo jen s dvouměsíčním rozdílem. Jasně, že Summer byla ta starší a často a ráda mi to předhazovala. Zatímco ona byla dlouhonohá kráska, které bylo všude plno, okamžitě se s každým dávala do řeči a bylo jí úplně jedno, jestli je to spolužák, babička na zastávce autobusu nebo pětiletý prcek, já byla mnohem radši v pozadí dění. Což se mi díky malému vzrůstu (nepodařilo se mi pokořit hranici sto šedesáti centimetrů), tuctovým dlouhým tmavým vlasům, které vypadaly, jako by je někdo poskládal ze všech možných i nemožných odstínů hnědé, a ještě tuctovějším hnědým očím (pravda, Summer ráda tvrdila, že pro moje dlouhé tmavé řasy by klidně spáchala trestný čin, ale to bylo tak všechno) dařilo víc než skvěle.

Já byla stranou dění spokojená, ale táta šlel. Neustále mi předhazoval, že bych měla být trošku víc jako Summer, víc průbojná, víc akční, víc komunikativní, víc výstřední, víc všechno. Podle něj byl, co se mě týkalo, prostor pro zlepšení úplně ve všem.

„Jednou převezmeš firmu,“ kladl mi vždycky na srdce a já se mu tak moc chtěla zavděčit, že jsem poslušně přikývla a nastoupila nejprve na střední školu, kterou mi vybral, a dnes se ze mě oficiálně stane studentka prvního ročníku na Torontské univerzitě, obor právo a ekonomie.

„Procházíš si v hlavě trestní zákony?“ Summer mi zamávala rukou před obličejem.

„Jo, to by si táta určitě moc přál,“ ušklíbla jsem se.

„Už je mi to jasný, nemůžeš z hlavy dostat toho svého nevděčného nocležníka. Jak že jsi to říkala? Vysokej, namakaněj kusan, co vypadá jako potomek původních indiánů?“

Praštila jsem ji do ruky, kterou měla stále nebezpečně blízko mému obličejí.

„Neřekla jsem o něm, že je to kusan.“

„To je fakt, řekla jsi, že má uhrančivý černý oči, ve kterých by stálo za to se utopit, že mít tak dokonalý d'olíčky ve tvářích a řasy volně položený přes obočí by mělo být trestný, do jeho uhlově černých vlasů jsi mu chtěla zabořit obě ruce a raději nezmiňuju, co jsi tvrdila o jeho dokonale plných rtech. Jen připomenu, že o polibcích nebyla řeč.“

Zoufale jsem zakvílela. Matně jsem si vybavovala, že něco takového jsem Summer v tom baru fakt tvrdila. Měla jsem chuť se zahrabat.

„Omlouvá mě, že jsem byla opilá?“

„Mohla bych to brát jako polehčující okolnost, ale na porotu nebude mít vliv.“

„Jsi praštěná.“

„Já? Dej mi minutu a přesvědčím tě o opaku,“ zakřenila se na mě přátelsky a já zvedla obě ruce na znamení toho, že tuhle bitvu klidně vynechám. Jestli byl na světě někdo stvořený

pro to, aby se stal právníkem, byla to Summer. Podezřívala jsem ji, že už se narodila s trestním zákoníkem v jedné a obchodním právem v druhé ruce. Ta holka by dokázala vymámit z jalové krávy tele, z fetáka poslední dávku, z gamblera poslední žeton, a ještě by všichni měli pocit, jak skvělý obchod s ní udělali.

„Přesně to jsem si myslela,“ vzala mě přátelsky kolem ramen a nasměrovala nás do fronty na kafe. Odtud jsme to vzaly podle směrovek rovnou na studijní. Fronta tam byla dvakrát tak delší než v kavárně. Ztvrdly jsme v ní půl hodiny, než se na nás konečně dostala řada.

„Vítejte, jména?“ usmála se na nás sympatická holka, co se nám představila jako Lena. Nevypadala o moc starší, než jsme byly my.

„Summer Graysonová,“ nadiktovala jí poslušně Summer a Lena jí strčila na pult kartičku, co nás opravňovala ke vstupu do jednotlivých budov univerzity a rozvrh předmětů, na které jsme se zapsaly už přes internet. Summer jí podškrábala souhlas se zpracováním osobních údajů a uvolnila mi místo.

„Madison Morganová,“ představila jsem se a Lena, která už se zase přehrabovala v papírech, aby našla mou složku, náhle prudce zvedla hlavu.

„Morgan? Máš něco společného s...“

Nenechala jsem ji domluvit. „Jo,“ vyhrkla jsem dřív, než ke mně stihla přitáhnout nechtěnou pozornost.

Lena naštěstí pochopila, protože se dál nevyptávala, jen pokývala hlavou, a když mi podávala mapu univerzity, na které nám zakroužkovala, kde jsou naše katedry, mrkla na mě: „Hustý.“

No, tak v tom jsme se neshodly. Byla jsem ráda, když jsme z dusné kanceláře vypadly ven. Zhluboka jsem natáhla do plic svěží, stále ještě letní vzduch, zaklonila hlavu k blankytně modrému nebi a nastavila tvář hřejivým slunečním paprskům. Měla jsem tohle období ráda. Čas, kdy se léto snažilo zuby nehty udržet svou vládu, ale podzim už mu pomalu bral otěže a barvil stromy do těch nejkrásnějších zemitých barev. Líbilo se mi, že univerzitní kampus byl plný stromů a míst, kde si člověk mohl sednout mezi přednáškami a prostě jen být.

„Tak nějak cítím v kostech, že tenhle rok bude epickejší,“ zaprorokovala si Summer a dloubla do mě ramenem, abych jí to odsouhlasila.

Pro ni možná. Na rozdíl ode mě studuje obor, který jí baví a jednou v něm chce být nejlepší na světě, její slova mimochodem, ale ani na vteřinu jsem nezapochoybovala, že by to tak nebylo. Na mou odpověď Summer nečekala. Chůzí královny vyrazila směrem k právnické fakultě, kde jsme měly první přednášku, natěšená na to, co se bude dít. To já střelila pohledem k budově, o které jsem byla přesvědčená, že je tělocvična a kam bych šla mnohem radši. Jednak se k ní hnaly holky v dresech roztleskávaček a taky se z ní zrovna vyřítila tlupa kluků ve sportovních bermudách. I na tu dálku bylo vidět, že jsou oproti ostatním mnohem vyšší. Odhadla jsem je na místní basketbalový tým, o kterém jsem něco málo věděla i já. A to se mé znalosti basketu omezovaly jen na to, že se střílí míčem do koše.

„Vidíš je?“ kývla hlavou stejným směrem Summer. „To je panečku materiál,“ libovala si, ale pak přimhouřila oči a zarazila se. „Do háje, ten úplně vzadu? To je...“

„... ON,“ vydechla jsem.

2. kapitola

RYAN

„Ryane, kašli na přednášku, polez s námi do posilky,“ lanařil mě Mike.

„Robine, nebuď šprt! Po posilce dáme saunu a vířivku,“ lákal mě Dave.

„Jindy,“ odmítl jsem a ani se nepozastavil nad hloupou přezdívkou. Už jsem si nepamatoval, komu z kluků přišlo tak strašně vtipný říkat mi Robine. Neříkám nic, moje příjmení Hood k tomu přímo vyzývalo, ale sakra, kolik jim je? Sedm?

„Fakt nepůjdeš, brácho?“ přidal se ke klukům Cole. „Vždyť je první den školy, nic zásadního ti neuteče.“

„Nemůžeš říct nic, co by mě přesvědčilo, abych změnil názor. Mám seminář s Charliem,“ odpověděl jsem tak nadšeně, že Coleovi pobaveně vyletělo obočí nahoru.

„Rád bych řekl, že to chápu, ale sorry, bro, nechápu. Kdo je ksakru Charlie?“

„Vážně ti to nic neříká?“

„Jediný Charlie, kterýho znám, měl bandu super sexy andělků. A jestli je to on, jdu s tebou.“

„Vlčák Charles?“ zkusil jsem to znovu.

„Pořád nic,“ pokrčil rameny.

„Právnické celebrity?“

„Počkej,“ plácl se do čela, „no, jasně, to je ten... sakra, jak se to jenom jmenovalo. Jo, už vím, to je ten právník z Lincolnu?“

„Moc čumíš na Netflix,“ odfrkl jsem si pohrdavě. „Vlčák Charles je něco jako Angelina Jolie mezi právníky.“

„Je tak sexy?“

„Pitomče!“ zavrtěl jsem nad ním se smíchem hlavou. „Je tak slavněj. Co slavněj... ten chlap je rocková hvězda.“

„Tak si užij koncert,“ vysmál se mi. „Já mizím a ty se zkus z tý svý hvězdy na přednášce neudělat,“ zazubil se na mě a svižně uhnul před mou dobře mířenou pěstí.

„Bav se!“ zavolal za mnou.

„Polib si,“ ukázal jsem mu vztyčený prostředník a vyrazil k právnícké fakultě.

Cole si ze mě sice jenom dělal prdel, ale já byl fakt nadšeněj. Kdyby mi to nebylo blbý, nejspíš bych tady samou radostí z toho, že se s ním konečně potkám, poskakoval. Vlčák Charles vedl nejúspěšnější právníckou firmu, která se pravidelně umisťovala na předních příčkách žebříčku nejlepších právnických firem. Na svém kontě neměl u soudu snad jedinou prohru. Nikdo se mu nechtěl v soudní síni postavit. Ničil reputace začínajícím i zavedeným právníkům. Neměl jsem tušení, jak to dělá, ale vždycky dokázal vyhrabat na protistranu něco, co ji zničilo. Říkalo se, že má kromě geniálního mozku taky partu vyšetřovatelů, co dokážou vyšťourat i to, co někdo zahrabe kilometr pod zem.

Když univerzita vypsalala jeho seminář, prošvihl jsem zápis, díky bohu za Lenu ze studijního, která mi volala celá nadšená.

„Neuhodneš, kdo u nás bude mít v dalším semestru semináře, nehádej, řeknu ti to sama, Vlčák Charles! Slyšíš mě,

Ryane? Vlčák Charles u nás na univerzitě a ty sis to nezapsal?! Tak děláš si prdel?“

„Počkej, brzdi, zastav. O čem to do hajzlu mluvíš?“

„Vlčák Charles,“ vydechla do telefonu s takovou blažeností v hlase, až jsem se musel smát. „Po kampusu se šíří, že prý má ve firmě vyhrazené jedno místo pro někoho ze svých studentů. Víš, co já bych za to dala, kdybych k němu mohla chodit?“

„Promiň, ale připomeň mi, nebyla jsi to náhodou ty, kdo před dvěma lety odpromoval na právech se samýma? Nedošla jsi snad nabídku z těch nejvyhlášenějších právnických firem ve Vancouveru a Ottawě, a nepřišla jedna nabídka dokonce i z New Yorku? Ale ty ses rozhodla zůstat tady a zahrabat se na studijním,“ připomněl jsem jí, za což jsem si vysloužil pohrdavé odfrknutí a doporučení, ať táhnu do míst, kam rozhodně slunce nesvítí.

„Dobře, chceš odtamtud něco přivést?“ bavil jsem se, zatímco ona na druhé straně vyšilovala.

Lena byla neřízená střela se srdcem na pravém místě. Když se rozhodla zůstat na škole, sobecky jsem byl rád. Jednak měla parádní zápisky z přednášek, které jsem si od ní rád půjčoval, ale hlavně byla skvělá kámoška. Což se ukázalo hned vzápětí, když mi oznámila: „No, nic, já končím, ale kdybys chtěl, a protože jsem kamarádka, tak jsem ti jedno místo rezervovala.“

Jasně, že jsem chtěl! A hned druhý den jsem k ní naklusal s obří bonboniérou.

A dneska se s ním poprvé setkám! Připadal jsem si, jako by mi bylo znovu sedm a já nedočkavě odpočítával minuty a očima se snažil posunout ručičku na hodinách, aby už bylo

ráno a já mohl vyskočit z postele a běžet k vánočnímu stroměčku. Jen jsem doufal, že nebudu z přednášky tak zklamaný jako tenkrát. Pod stromečkem jsem totiž místo dárků našel matčina opilého přítele.

Z nepříjemných vzpomínek mě vytrhlo nadšené povykování: „Prej zastupoval Britney Spears!“

„Jo, a taky Johnnyho Deppa.“

„Bože, chápeš, že si s Johnnym povídal tváří v tvář?“

„Ten se má...“

„Já slyšela, že se kámoši i s Bradem Pittem a Benem Affleckem. Prej spolu jezdí na dovolený.“

„Kecáš!“

Očividně jsem z nových přednášek nebyl nadšenej jenom já. Stejným směrem mířila i parta holek a mlely jedna přes druhou. Většinu z nich jsem znal už z minulých semestrů, potkávali jsme se na hodinách. Ale teď si mě nevšimly. Měly moc práce s tím, aby vymyslely, jak sbalit našeho nového profesora.

„Takže, aby bylo jasno, dámy, hodlám ho sbalit. Protože taková dovolená s Bradem...“ plánovala si Violeta a tuším, že Grace se po ní ohnala: „Tak za první, má rodinu...“

„To není vada na kráse,“ ujistila ji Violeta.

„To není,“ souhlasila Grace. „Ale nech mě domluvit. Za první, má rodinu. A za druhý, hodlám ho sbalit já, takže na něj rovnou zapomeň, Violeto.“

„Tss,“ odfrkla si Violeta jistá si svým vítězstvím.

„Hele a není divný, že taková celebrita se objeví zrovna u nás ve škole?“ napadlo Grace, ale Violeta měla odpověď úplně na všechno, protože prohlásila: „Někde jsem četla, že měl před půl rokem infarkt. Prý měl dost namále, doktoři

rodině nedávali žádnou naději, nevěřili, že to přežije. Ale on přežil a na jejich radu se rozhodl víc odpočívat, a tak přijal místo tady.“

„To zní trochu jako kravina, ne?“ pochybovala vysoká blondýna, co jsem znal jen od vidění. „Univerzita je asi poslední místo, kam by ho doktoři poslali odpočívat. Nervovat se se studenty mi nepříjde zrovna jako účinná terapie po infarktu.“

„Podle mě má jiný plán,“ nesouhlasila Violeta.

„Myslíš to místo?“ dovtípila se okamžitě Grace a hned se zasníla. „Dostat ho, to by bylo žůžo.“

„Myslíš u něj v posteli?“ pochechtávala se Violeta, ale Grace ji vyvedla z omylu.

„V jeho firmě.“

„Si trochu věříš, ne?“ odfrkla si přezíravě.

„Copak ty jsi to neslyšela?“ užívala si svou chvilkovou převahu Grace. „Prý si na konci semestru vybere toho nejlepšího studenta a nabídne mu místo ve své firmě.“

„Kecáš!“ nevěřila jí Violeta, ale ostatní holky ji začaly vehementně přesvědčovat, že nekecá.

„Tak to místo bude moje!“ chvástala se a já byl rád, když zapadly do posluchárny.

Tak to bude semestr, zaúpěl jsem v duchu a skoro litoval, že na tyhle hodiny budu chodit. Chvilí jsem zevloval, než jsem se odhodlal taky vyrazit k posluchárně.

V jednu chvíli jsem měl nakročeno do třídy a v té druhé mi skončila v náručí nějaká holka. Napálila do mě takovou rychlostí, že jsem musel zapnout všechny svaly, abych nás udržel ve vzpřímené poloze. Její věci se rozletěly po chodbě, ale toho jsem si nevšímal. Zvedla ke mně totiž

hlavu a nadechovala se. Zřejmě k omluvě. Ale zarazila se uprostřed pohybu. Zorničky v hnědých očích se jí poznáním rozšířily.

Do prdele!

To nebyla jen tak nějaká holka.

To byla TA holka!

„Ty?“ vydechla šokovaně a omluva jí odumřela na rtech.

„Já. A moc rád...“ začal jsem, ale ona o konverzaci se mnou zjevně vůbec nestála. Rychlostí blesku posbírala své věci a s vysokou zrzkou, která na mě povzbudivě mrkla, v závěsu zmizela v posluchárně.

„... bych se ti omluvil,“ dořekl jsem, ale na chodbě už jsem zůstal sám.

„Budete tady stát, zírat na dveře a možná doufat, že jde o kouzelný portál do jiné dimenze, nebo se k nám hodláte přidat?“ ozval se hřmotný hlas u mého ucha.

Otočil jsem se a zíral do tváře svého největšího právníkého idolu. Musel jsem uznat, že ten chlap vzbuzoval respekt. Mně chybělo do dvou metrů jen pár čísel a on se mi přesto díval zpříma do očí. Tmavé vlasy mu na stranách začínaly šedivět, ale paradoxně mu to přidávalo na mužnosti. Rty měl stažené do tenké přísné čárky a v tmavých očích mu jiskřilo. Nevěděl jsem, jestli se baví, nebo zuří. Dokonale padnoucí oblek by mi bohatě zaplatil zbývající roky studia. Tohle byla chodící definice alfa samce. Už jsem chápal, proč mu říkají Vlčák.

„Nuže?“ pobídl mě a trochu přitom podupával nohou. Začínal se mnou ztrácet trpělivost.

Konečně jsem se vzpamatoval, přestal na něj zírat jako šílená fanynka na Justina Biebera a se zamumláním, které si

měl vyložit, že se rozhodně hodlám jeho hodiny zúčastnit, vyrazil ke dveřím.

Lena nekecala. Posluchárna byla narvaná k prasknutí. Poslední volné místo, které čekalo na mě, bylo úplně vzadu, odkud na mě zuřivě mávala Natálie.

„Kde se flákáš? Už jsem myslela, žes to zabalil.“

„Protáhl se nám trénink,“ zamumlal jsem na budoucího právníka ne zrovna přesvědčivě. Očima jsem přejížděl po posluchárně a hledal tu holku. Seděla pár řad pode mnou a o něčem se vášnivě dohadovala se svou zrzavou kámoškou. Napadlo mě, jestli stejně vášnivá byla i v posteli. A dneska už asi po sté zalitoval, že si z toho večera vůbec nic nepamatuju.

Natálie stopovala můj pohled a vědoucně se usmála: „Tak trénink se vám protáhl, povídáš?“

Než jsem ji stihl poslat do háje a ještě mnohem dál, třída ztichla, jen z první lavice se ozvalo skoro zoufalé Violetino zasténání, čemuž se pár lidí uchechtlo, ale pod přísným pohledem našeho nového profesora, okamžitě zmlkli.

„Jmenuji se Morgan. Charles Morgan.“

„My víme,“ pípla snaživě Violeta, ale ztichla, když ji Morgan sjel naštváním pohledem.

„Společně se ponoříme do tajů práva. Začneme zlehka právem obchodním a investičním a ti zdatní, kterým se podaří projít do dalšího semestru, a ujišťuji vás, že jich nebude moc, se mohou těšit na mnohem zajímavější právo trestní. Ale to hodně předbíhám. Podíváme se, co o právu vůbec víte. Takže vy,“ ukázal na Violetu, „jaký je rozdíl mezi řádnými opravnými prostředky a mimořádnými opravnými prostředky?“

Violeta zamrkala, a než se zmohla na odpověď, Morgan už ukazoval na sousedku: „Vy?“

„Vy?“ pokračoval dál. Mířil prstem z jednoho na druhého, ale nikdo nebyl schopný zareagovat dostatečně rychle. Až má tajemná tmavovlása, když na ni přišla řada, bez zaváhání vysypala: „Řádné opravné prostředky se snaží zvrátit rozhodnutí, které ještě nenabylo právní moci, zatímco mimořádné napadají již pravomocné rozhodnutí.“

Morgan kývl hlavou a páčil dál: „Kdy můžeme žádat o znovu obnovu řízení?“

„Ehm...“

„Když ehm...“

„Tehdy, když...“

Morgan dal každému sotva dvě vteřiny a pokračoval dál. Na jeho tváři se přitom nepohnul ani sval.

„Pokud vyšly najevo nové důkazy,“ řekla s klidem Natalie, když se dostal až k nám.

„Dobře, a dál?“ Morgan pokynul mně a já nezaváhal: „Když bylo rozhodnutí dosaženo trestným činem.“

„Nebo?“ pokračoval znovu od začátku.

Rychle na nás páčil jednu otázku za druhou celou hodinu a půl! A ani jednou nedal najevo, jestli ti, co se chytali, odpovídají správně. Myslím, že nejen já jsem si na konci jeho semináře připadal, jako by mě vytáhli z obří průmyslové ždímačky.

„Mno,“ mlaskl Morgan a upravil si bezchybně uvázanou kravatu. „Stále ještě máte čas vybrat si jiný seminář. Ti, kteří se rozhodnou zůstat, do příští hodiny vlastními slovy popíší největší problém v kauze Enron.“ A s těmi slovy bez rozloučení opustil posluchárnu.

Dobrych pět minut nikdo nepromluvil ani se nehnul z místa. A nenakouknout do dveří nějaký student, co tady měl příští přednášku, nejspíš bychom tam seděli a zírali na dveře, co za ním zapadly, další hodinu.

„To nemůžu nikdy dát,“ zakvílela Grace a Violeta vedle ní se rozbrečela.

V tu chvíli začali všichni mluvit jeden přes druhého. Jedený, kdo se nerozčiloval, nešlel nebo nebrečel, byla ta holka a její zrzavá kamarádka. Hodily do batohů svoje věci a pakovaly se k odchodu.

„Budeš tu holku dál svlíkat pohledem, nebo můžeme konečně vypadnout?“ šťouchla do mě Natálie a já přistíženě ucukl očima.

„Nový objev?“ vyzvídala, sotva jsme vypadli na chodbu. Snažil jsem se nenápadně rozhlédnout, jestli ji někde nezahlídnu, ale ona i ta zrzka už byly pryč.

„Jako umíš si vybrat, to se musí nechat, Ryane!“ mrkla na mě Natálie, pak mě rychle objala a s omluvou, že musí letět, protože další přednášku má na druhé straně kampusu, zmizela jak pára nad hrncem.

Tohle ovládala dokonale – po anglicku se vypařit. Tvrdila, že tuhle dovednost si jako nejlepší kamarádka paparazzi stíhané vévodkyně musela osvojit.

„Na rozdíl od tebe, rozuměj fejkového potomka původních indiánů, jsem se mizení beze stopy musela naučit,“ dobírala si mě.

Natálii jsem měl rád. Zpočátku jsme se nedokázali shodnout ani na tom, jaký je zrovna den, ale postupně jsme si k sobě našli cestu, až se z nás stali kamarádi. Když Elena, se kterou vyrůstala a do který se shodou okolností totálně zbláznil můj

nejlepší kámoš Nathan, odešla spolu s Nathanem a jeho sestrou Miou do Los Angeles, zůstala Natálie tak nějak se mnou a s Colem. Postupně se k nám přidal ještě Ian a dneska jsem si to bez těch tří vlastně vůbec nedokázal představit.

Když nás zrovna Natálie netahala po všech možných i nemožných akcích a mejdanech, stávala se z ní ta nejvěrnější fanyнка, která nevynechala jediný zápas našeho univerzitního basketbalového týmu. A protože to prostě byla Natálie, pokaždé nás něčím šokovala. Jednou třeba přišla s obřím plakátem se svítivým nápisem: *Ryane, zasuň jim ho tam!*

Je jasný, že tohle nešlo jen tak přehlédnout, okamžitě její fotka i s tou obludností, co s ní mávala nad hlavou, obletěla všechny sítě a já to měl od kluků z týmu dobře měsíc každý den na talíři. Jindy nakráčela do haly s basketbalovým košem na zádech a donutila každého, včetně našich protihráčů, aby si na něj hodili. Na další zápas si udělala na hlavě cosi, co vypadalo, že se na to chystá chytit satelitní signál a přenášet náš zápas celému Torontu, a bylo to plný miniaturních basketbalových míčů. Natálie byla prostě číslo. Číslo, které právě teď mizelo v dále.

První školní den utekl na můj vkus až moc rychle. A i když jsem se všemožně snažil najít svou tajemnou známou, nikde jsem ji už nepotkal. Neobjevila se na žádné z mých dalších hodin, což nebylo divu, měl jsem už jen španělštinu a dvě hodiny programování. Ale nepotkal jsem ji ani na obědě, ani nikde jinde v kampusu, a to jsem se rozhlížel tak nápadně, že si toho všiml i Cole.

„Nacvičuješ číslo do cirkusu, nebo máš v trenkách škorpiona?“ dloubl mě do žeber a já se okamžitě vzpamatoval.

„Škorpion? V Kanadě? Vážně?“

„Hele, nikdy nevíš, klidně si ho mohl přitáhnout nějaký nadšenec z dovolený a on mu zdrhnul.“

„Nepřemejšlel jsi někdy, že bys začal psát?“

„Psát,“ nechápal Cole. „Ne, proč?“

„Máš dost bujnou fantazii...“

Rychle jsem uskočil před jeho napřaženou pravičkou.

Ač neochotně, musel jsem se smířit s tím, že ji dnes už neuvidím. A na tréninku jsem na ní, kvůli koučovi, který se rozhodl z nás dnes už podruhé vyždímat duši, úplně zapomněl.

3. kapitola

MADISON

„Madie! Júúú, mami, Madie je doma! Madie, jupí!“ Než jsem se vzpamatovala, ležela jsem na zemi a na sobě měla hromadu alobalu, co mě objímala a pusinkovala.

„Jamie, co to máš na sobě?“ zeptala jsem se svého mladšího bratra. Ten vyskočil na nohy a začal mi hned ochotně vysvětlovat: „To je speciální oblek proti mimošťanům.“

„Mimozemšťanům,“ opravila jsem ho automaticky.

„Jo, vždyť to povídám, mimozemšťanům,“ zavrtěl nad mou zabedněností hlavou a pokračoval: „Někde jsem četl, že tajně přistávají na zemi a kradou naše myšlenky. Ale když budu celej oblečeněj v alobalu, tak se mi nedokážou dostat do hlavy.“

Vlepila jsem mu mlaskavou pusou a měla jsem co dělat, abych udržela vážnou tvář. Obávala jsem se, že kdyby se tady někdy opravdu ti milí zelení mužičci objevili a vzali mému bratrovi myšlenky, tutově by toho po zbytek svého vesmírného bytí bytostně litovali. Nahlas jsem ho však pochválila: „Šikula.“

„Vid'? Na mě si nepřijdou,“ bouchl se pěstičkou do prsou. „Udělal jsem ti taky ochrannou čepici, chceš ji vidět?“

Na mou odpověď však nečekal a rozeběhl se po schodech nahoru do svého pokoje, zatímco já zamířila do kuchyně za

mamkou, která otvírala jednu skříňku po druhé a něco hledala.

„Ahoj, mami, parádně to tu voní, co chystáš?“

„Ahoj, zlato, jak bylo první den ve škole? Zkousím nový recept, něco na způsob thajské kuchyně říznuté sushi.“

„Br, hodláš propašovat do kari syrového lososa a mořské řasy?“

Pokud šlo o mamku a její recepty, rozhodně by mě to nepřekvapilo. Milovala vaření, ale byla... řekněme... hodně kreativní. Tradiční recepty pro ni byly moc nudné, a tak ráda a s chutí experimentovala a vymýšlela jídla úplně nová. Nutno podotknout, že dost často nepoživatelná, takže většinou letěla rovnou do koše.

Mamka se zarazila uprostřed pohybu a překvapeně se na mě podívala.

„Kousky masa s lososem v řasách říkáš? Madie, ty jsi geniální! To mě nenapadlo, ale zní to skvěle. To hned vyzkouším. Jen co najdu alobal.“

Pobaveně jsem se uchichtla.

„Asi tuším, kam zmizel.“

„Někdo zmizel? Kdo? A kam?“

„Alobal?“ napověděla jsem jí a ona konečně přestala prohrabávat šuplíky a podívala se na mě.

„Ty jsi s ním něco udělala? Vím jistě, že tady byly dvě celé role.“

„Já s ním nic neudělala. Ale Jamie má novou teorii o mimozemšťanech.“

„Jamie? A jak do toho zapadá můj alobal?“ nechápala, ale s vysvětlením jsem se nemusela namáhat, objevilo se totiž mezi dveřmi.

„Mamí, mamí, podívej, co jsem udělal pro Madie,“ volal nadšeně a nad hlavou mával alobalem zmačkaným do něčeho, co ani při hodně bujné představivosti ani vzdáleně nepřipomínalo čepici. Spíš to vypadalo jako nepovedená želva.

„To je moc hezký, Jamie, to je nějaký zvířátko?“ zajímalo mamku, ale můj bratr si odfrkl a z výšky svých pěti let s depektem prohlásil: „Mami, ty jsi ale trdlo! To je přece čepice proti mimošťanům.“

Mamka se zmohla jen na strohé „Aha!“, zatímco já jsem se snažila dusit smích.

„A na tu jsi spotřeboval všechnen můj alobal?“

„Ne, ne, kdepak, nespotřeboval jsem ho celý na čepici, udělal jsem pro sebe i Madie ještě ochranný oblek. Ale pro vás s tátou už mi nic nezbylo. Ale neboj, mamí, v UFO magazínu psali, že mimošťani starý lidi na pokusy nechtějí. Tak se nemusíš bát. Přinesu ti ty obleky ukázat,“ volal už zase v běhu zpátky nahoru do pokoje.

To už jsem nevydržela a vyprskla smíchy.

Mamka po mně střelila vyčítavým pohledem a obvinila mě: „To je tvoje vina. Neměla jsi ho učit číst tak brzo. Teď nemám jak udělat večeri.“

„Počkej, chceš říct, že můžu za to, že nemáme alobal?“ ujišťovala jsem se.

„Přesně tak.“

„Jestli ti to pomůže, klidně se vzdám své ochranné čepice ve prospěch večere.“

„A mezitím tě klidně unesou mimozemšťani na pokusy? Tak to ne, to si rozhodně nevezmu na triko. Sjedu do obchodu. A ty zatím zkus udržet svého bratra na naší planetě.“

Večere dopadla přesně tak, jak jsem předpokládala, letěla do koše, což táta trefně okomentoval: „Kdybys nevařila a všechny ty věci, co na to nakoupíš, poslala do Afriky, vyřešila bys problém s hladomorem.“

Nic si nedělal z mamčiny stížnosti, že jsme nevděčníci a že se na nás příště vyprdne, a šel objednat pizzu. Na tu jsme se o půl hodiny později všichni včetně mamky vrhli jako hladoví vlci.

„Madie? Myslíš, že mají ufoň taky pizzu?“ vyhrkl na mě s plnou pusou Jamie.

„To netuším.“

„Protože jestli ne, tak to bych si ten odlet ještě trochu rozmyslel.“

„Odlet? A nedělal sis náhodou ten oblek kvůli tomu, aby tě neunesli?“ nechápala jsem, ale můj bratr mě ihned vyvedl z omylu.

„Ty jsi mě ale vůbec neposlouchala, ten má přece zabránit tomu, aby mi ukradli myšlenky. Mě celýho odnést můžou,“ oznámil mi a strčil mi pod nos svůj časopis. „Jen by mě zajímalo, jestli není lepší nechat se zmrazit.“

Mamka s ním definitivně ztratila trpělivost.

„Jamie, uklid' ten časopis! A ty, Charlie, ty papíry taky dej někam pryč!“

„Hmm,“ zamumlal táta nepřítomně a dál listoval tlustou složkou.

„A ty povídej, Madie, jak bylo ve škole? Co noví spolužáci, co profesori?“ pobídla mě mamka.

Než jsem stihla odpovědět, udělal to za mě táta.

„No, na mém semináři se moc nepředvedla.“

Vytřeštila jsem na něj nevěřičně oči.